

назадъ изъ друга улица; гонителитѣ му завчасъ изгубили диритѣ му и той можалъ нѣколко сикунди да се спрѣ и да си поеме душата. Но опасността не намалявала. Потерята нѣмало да се забави и въ тая улица да палѣти, и, ако не тука — другадѣ щѣла да го застигне или удари съ куршумъ, благодарение на видѣлата звѣздна нощъ. Да се опита да излѣзе на края било безразсудно; сичкитѣ исходи на града се пазели отъ стража. Едно спасение му остаяло: да се скрие въ нѣкоя къща приятелска. За щастие той се сѣтиль, че на блиско била къщата на нощъ Димча. Той се затекълъ до нея и хлопналъ вратията ѝ. Вратията се отворила. Посрѣщналъ го нощъ Димчо, членъ на комитета.

— Поне, скрий ме, казалъ докторътъ.

— Неможе, неможе, докторе! видѣли сж те, че влазящъ тука, лошо е и за мене, изшушналъ му попѣтъ, като деликатно го тикиналъ изъ вратията... Смаяниятъ Соколовъ усѣтиль, дѣствително, приближаванието на потерята, която се задава отъ срѣщната улица, и той слѣпенската ударилъ нататкъ, и се втурналъ въ една слѣпа улица, въ дѣното на която живѣеше неговъ сродникъ. Той бутналъ вратата и попросилъ гостопримство.

Бай Нечо тозъ часъ съобразилъ важноста на положението.

— Лудъ ли си, докторе, да ме запалишъ? Ти знаешъ че азъ имамъ жена и дѣца? И съ тие думи той му хваналъ ржката и му отворилъ портата. Докторътъ побързалъ да излѣзе изъ тоя безисходенъ пѣтъ и уловилъ Петканчовата улица. Злата му сждба го довела къмъ ония, отъ които бѣгаль. Соколовъ фукна прѣдъ гонителитѣ си.

— Ако се не спрѣшъ ще гърмимъ! чакай, докторе, викалъ му отзадъ единъ отъ пандуритѣ. Истина, Соколовъ се спрѣлъ, но не тамъ, дѣто му прѣдлагалъ усърдниятъ българинъ пандуринъ, а по-нататкъ, прѣдъ Сарафовата вратня. Соколовъ, като домашенъ докторъ на Сарафова, и